

El cor del senglar

Baltasar Porcel

El cor del senglar

“I si encertes a mirar el món o qualsevol món amb ulls nous, el cor torna a bategar anhelós, malgrat que sigui un vell cor de senglar hirsut. És així com també s’esdevenen els dies de l’amor, tan delerosos. I com ressusciten els morts.

No tots els mors, és clar, només alguns. I mai aquells que en vida passaren com una ombra de vida, pobres per sempre, sinó els que abans de morir es van clavar dintre d’algú i allí, suggestius, pugnen sobreexistent en infiltració perquè les revingudes passions ocultes dicten que el seu cicle, el seu teixit planetari, no ha periclitat.

¿Qui sap quan les coses acaben, quan les coses comencen? L’aire vola invisible mentre ens omple d’energia vital. Aquest mateix llibre arrenca de la manera que ho fa i podria fer-ho d’una altra ben diferent. Sense, però que en resultés una història distinta, perquè tot va com l’aigua: corre en rierols per allí on pot, avall, per acabar invariablement enclotada. I és que a la fi sempre hi ha una tomba... Llavors el problema no consisteix en evitar l’inevitable, sinó a rescabalar de la regió sucumbida un o altre tros de vida.”